

Apostoł Paweł Pytania i odpowiedzi - cz.2

[część I](#)

12. Kto był głównym nauczycielem w wyższej szkole, którą ukończył Saul?

Odp. Dzieje Ap. 22:3 – Nauczycielem głównym był Gamaliel.

13. Jak należy rozumieć słowa: „Byłem wychowany u nóg Gamaliela”?

Odp. W ówczesnym czasie był zwyczaj w szkołach, że uczniowie podczas lekcji siadali po turecku na dywanie, natomiast nauczyciel wykładał naukę stojąc lub siedząc na podwyższeniu – stąd taka wypowiedź Saula.

14. Co możesz powiedzieć o Gamalielu i jego charakterze?

Odp. Gamaliel należał do wybitnych uczniów Hillela: Gamaliel – to znakomity wychowawca i prawy człowiek, który pierwszy w historii Żydów zasłużył na tytuł Rabba (naszego Mistrza) – zaszczytniejszy od dotychczasowego Rabba (mistrza) i Rabbiego (mojego mistrza). Liberalizm i szczery humanizm odróżniał Gamaliela i szkołę hillerską od pozostałych, ponuro rygorystycznych i formalizujących przepisy nauczycieli. Gamaliel – to człowiek o szerokiej sławie w tym czasie, uczący Zakonu i logicznego myślenia. Charakter jego cechuje wysoka tolerancja i umiejętność – co stawia go wyżej i kwalifikuje do ludzi o wyrobionym zdaniu i charakterze ludzi szlachetnych (Dzieje Ap. 5:34-40).

15. Jakie zalety zauważyłeś w krótkiej mowie Gamaliela i jak je określił?

Odp. a) cierpliwość i opanowanie podczas mowy apostołów.

b) Umiejętność, gdy zaleca wyproszenie apostołów, aby nie byli świadkami tego, co powie.

c) Znajomość historii – wlicza tych, którzy podawali się za mesjaszy.

d) Logika i doświadczenie życiowe, pozwalające widzieć skutki z pewnych przyczyn.

e) Tolerancja – wstrzymywanie się z sądem w stosunku do tego, o czym nie ma zupełnej pewności.

16. Dlaczego tolerancja Gamaliela nie wywarła głębszego wpływu na jego ucznia Saula?

Odp. 1. Temperament Pawła – Saula należał do gwałtownych i dlatego przyswajał sobie tylko to od swego

mistrza, co sprzyjało jego temperamentowi.

2. Tolerancja przychodzi najczęściej równocześnie z wiekiem człowieka i zdobywanym doświadczeniem życiowym, a Paweł w tym czasie był młodzieńcem.

3. Otoczenie faryzejskie, w jakim się znajdował Saul, przeważało wpływ jednego mistrza.

17. Określ, jaki obraz przyszłego Mesjasza w umyśle swoim mógł mieć Saul jako student i jak faryzeusze najprawdopodobniej przedstawiali mu postać Nazarejczyka, który już nie żył?

Odp. Saul, podobnie jak inni dumni Żydzi, spodziewał się wielkiego wodza, żołnierza, władcy itp., jak to mówi o tym pewien autor: „Chrystus oczekiwany w pojęciu Żydów”. Oni wyczekiwali wielkiego wodza i spodziewali się prawodawcy pełnego godności, ambicji i pychy, pełnego samowoli, wyniosłego w mowie i uczynku.

Takie było ich pojęcie o przymiotach ich króla, który miał podbić świat i uczynić naród izraelski przodującym narodem. W Herodzie, który przez cesarza rzymskiego był postanowiony dla Żydów na króla, widzieli także coś podobnego do rzymskich generałów, gubernatorów, setników itp. Wyobrażali sobie, iż podobny charakter, lecz w wyższym daleko stopniu, musiał posiadać rzymski cesarz, aby mógł dominować w cesarstwie. Budując na tej podstawie pojęcie króla, wyobrażali sobie, że oczekiwany Mesjasz będzie odznaczał się tymi samymi przymiotami, lecz jeszcze bardziej wydatnymi, przedstawiając dostojność, honor i sławę Niebieskiego Dworu. Nic zatem dziwnego, że oczekując takiej postaci, nie byli przygotowani na przyjęcie pokornego Nazarejczyka, który do swego towarzystwa przyjmował chętnie celników i grzeszników i którego mieczem dla podbicia świata był „miecz ust Jego”. Gdyby Paweł przybył do Jerozolimy wkrótce po śmierci Nazarejczyka, postać Jezusa przedstawiono by mu w fałszywym świetle, jako syna cieśli, oszusta, który następny po Teudasie lub Judasie Galilejczyku próbował również oszukać lud, lecz został zdemaskowany i słusznie poniósł śmierć na krzyżu.

18. Pod jakimi imionami występował Paweł i gdzie one brały swój początek?

Odp. a) Saul – w hebrajskim języku Szaweł otrzymał od rodziców (imię nadawał ojciec) w ósmym dniu od chwili jego narodzenia – obrzezanie dzieciątka. Imię Szaweł zyskało w pokoleniu Benjamina, z którego pochodził Paweł, specjalny blask od pierwszego króla Izraelskie-

go. Imienia tego będzie używał Paweł, dopóki z chwilą rozpoczęcia rozległej działalności misyjnej nie zacznie się posługiwać innym swym imieniem „Paulus”, które wkrótce stanie się głośne w grecko-rzymskim świecie. Paulus znaczy mały.

19. Czy świat ówczesny potrzebował takiego człowieka jak Paweł?

Odp. Tak, potrzebny był człowiek, który byłby zdolny przełamać sam siebie, zwyczaje narodowe i bez obawy udać się z Ewangelią na rozległe stopy pogan. Obywatelstwo rzymskie i wykształcenie rabina pozwalały mu umiejętnie przedstawiać Ewangelię i bronić jej w różnych sferach.

20. Określ, jaka przybliżona różnica wieku mogła zachodzić między Jezusem a Pawłem.

Odp. Gdy kamienowano św. Szczepana, mamy wzmiankę w Piśmie Św. (Dzieje Ap. 7:58), że Saul w tym czasie był młodzieńcem. Takim wyrazem określano ludzi do lat trzydziestu.

Saul, jako członek Sanhedrynu, gdzie raczej wybierano ludzi doświadczonych, mógł więc liczyć około trzydziestu trzech lat. Zachodzi pytanie: Ile lat mogło upłynąć od śmierci Nazarejczyka do śmierci Szczepana? Pismo Św. tłumaczy, że tuż po zesłaniu ducha św. Piotr wystąpił kilkakrotnie z kazaniami, w których przekonał tysiące Izraelczyków. Wkrótce więc zauważono potrzebę szczególnej troski o biednych i w tym celu dokonano wyboru diakonów (Dzieje Ap. 6:1-6). Aby znaleźć przybliżoną różnicę wieku Pawła do Jezusa należy policzyć:

- życie Chrystusa – 33 lata
- praca apostołów do wyboru diakonów i Szczepana – 3
- krótka praca Szczepana i jego śmierć – 2
- razem – 38
- lata Saula – 33
- różnica – 5

Wynika więc z tego, że Paweł był młodszym od Pana Jezusa o około 5 lat; słusznie i pięknie pisze jeden z autorów na ten temat: „Podczas gdy z jednej strony gór w miasteczku Nazarecie stąpa po piasku dzieci Nazaretu, po ulicach miasta Tarsu biega niedużo młodszy rówieśnik. Oddaleni od siebie jak dwie rzeki, mające gdzie indziej swe źródła, płynąc daleko łączą się razem, podobnie i tych dwoje dzieci zostały złane w jedno przez Stwórcę i życie”.

21. Jaka moralność cechowała wtedy młodych i co sprzyjało jego moralności?

Odp. Wychowanie domowe, faryzejskie raczej, aniżeli swawolnie, dalej nauki czerpane z przykładów mężów świętych Starego Testamentu, następnie moralny przykład nauczycieli religijnych, oto silne bodźce dla młodego Saula, by prowadził życie moralne. „Młodość

jest piękna, lecz piękniejsze nad nią panowanie.”

22. Gdzie po raz pierwszy Saul zetknął się z chrześcijanami i miał możliwość słyszeć ich teorie?

Odp. Najprawdopodobniej w sali sądowej, gdzie aresztowany Szczepan w obronie swojej wymownie przemawia (Dzieje Ap. 7:1-58).

23. Jakie wrażenie mogła wywrzeć na Saula mowa św. Szczepana?

Odp. Należy przypuszczać, że im treściwiej Szczepan przemawiał i cytował dowody Starego Testamentu, Saul jako młody rabin, słuchając bardziej się zatwardzał, a w wymowie Szczepana dopatrywał się raczej poważnego niebezpieczeństwa ze strony chrześcijan w ich nawracaniu na nową wiarę i zdobywaniu serc żydowskich. Żadne łagodne oblicze, chociażby anielskie, żaden wymowny język, żaden logiczny wniosek czy nawet cytowane święte słowa z Biblii nie są w stanie przełamać serca dumą lub fanatyzmem objętego.

24. Gdzie znajdował się Saul i jakie miejsce zajmował w chwili, gdy Sanhedryn skazywał na śmierć Szczepana?

Odp. Jako członek wysokiego sądu (Sanhedrynu) był jednym z głosujących, którzy przez głosowanie skazywali na śmierć św. Szczepana. (Dzieje Ap. 8:1).

25. Z jakiego prawa korzystali Żydzi w tym czasie, że mogli skazywać na śmierć samodzielnie, podczas gdy kilka lat wstecz, np. w wypadku skazania Jezusa na śmierć, wyrok był ważny po akceptowaniu przez namiestnika rzymskiego?

Odp. W tym czasie Sanhedryn korzystał z chwili, gdy jeden z przedstawicieli rzymskich został przez cesarza odwołany, a drugi jeszcze nie przybył celem objęcia władzy. W takim wypadku najwyższą władzą był Sanhedryn.

26. Jaką czynność spełnia Saul podczas kamienowania św. Szczepana?

Odp. Dzieje Ap. 7:58 – „A świadkowie złożyli szaty swoje u nóg młodzieńca, którego zwano Saul”. Saul z dumnie podniesionym czołem pilnuje tego, by wyrok został wykonany. Stos wierzchnich, barwnych szat leży u jego nóg. Niegdyś były kładzione pod nogi Nazarejczyka, gdy wjeżdżał na ośłęciu do Jerozolimy, dziś zostały złożone też u nóg młodzieńca, lecz tylko dlatego, aby szerokie rękawy nie przeszkadzały przy rzucaniu kamieni.

[część III](#)

R-

„Straż”